

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 223: Là Tiếng Vô Thường, Khổ, Không, Vô Ngã

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 016)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Là tiếng Vô thường, Khổ, Không, Vô ngã】

Tình huống này dường như có nét tương đồng với cảnh giới của thế giới Cực Lạc được mô tả trong kinh Phật. Điều này phụ thuộc vào việc quý vị có thể chuyển đổi được tâm thái hay không. Quý vị hãy quan sát âm thanh thật tỉ mỉ. Cho nên, nhà Phật dùng chữ “Quán” này rất hay. “Quán” nghĩa là không dùng tâm ý thức, mà dùng cái tâm thanh tịnh, dùng trí tuệ chân thật của quý vị để đi quan sát. Quả thực là vô thường, ngay trong cảnh giới này mà hiển lộ ra [bốn tướng]: Vô thường, Khổ, Không, Vô ngã.

Như vừa mới nói, đây là nêu ra một ví dụ về những gì chúng ta nghe thấy. Từ ví dụ này, chúng ta cần phải thể hội sâu sắc rằng: không chỉ là những gì tai nghe, mà cả những gì mắt thấy – thấy tất cả người, thấy tất cả việc, thấy tất cả vật – đang bày ra ngay trước mắt chúng ta đây, hết thấy người, sự, vật ấy có phải là vô thường hay không? Nếu quý vị có thể nhìn ra được sự vô thường, thì quý vị đã tiến bộ hơn so với quá khứ rất nhiều rồi. Trước đây quý vị mê muội ở trong đó, quý vị không hề hay biết; hiện tại quý vị có thể nhìn ra được sự vô thường, thì đã cao minh hơn quá nhiều!

Quý vị nhìn thấu được chữ “Khổ” và chữ “Không”. Có không ít người đời sống rất vất vả, chúng ta thấy rất rõ ràng. Nhưng thế gian này cũng có không ít bậc đại phú trưởng giả, đời sống của họ như thế nào? Quý vị hãy quan sát tỉ mỉ xem, họ có khổ hay không? Cái nỗi khổ của họ còn khổ hơn người nghèo cùng nữa, quý vị có nhận ra chăng? Đừng tưởng rằng họ ăn ngon, mặc đẹp, ở nhà cao cửa rộng, ra đường có xe sang đưa đón là sướng. Quý vị phải biết rằng, để có được chút hưởng thụ con con đó, họ phải trả một cái giá đắt đến nhường nào, họ còn khổ hơn người bình thường! Người bình thường chúng ta ra đường tự do tự tại, còn những người giàu có ấy ra đường phải mời rất nhiều vệ sĩ, điều đó căn

bản là rất khổ! Họ đâu có được tự do như chúng ta. Lúc đó quý vị mới hiểu được thế nào là chân khổ, không có một ai là không khổ cả! Quý vị có nhìn ra được hay không?

Lại nhìn sâu thêm nữa, nhìn đến chỗ rốt ráo, thì là một tràng “Không”! Cái “Không” này chẳng phải là đợi đến lúc chết rồi, cái gì cũng không còn nữa mới là “Không”; mà là ngay đương hạ là không (ngay hiện tại là không), quý vị liền nhận ra ngay, đương thể tức không!

Nếu quý vị nhìn thấu suốt được những sự thật này, thì những sự thật ấy đang ở ngay trước mắt. Chúng ta từ sáng đến tối, suốt cả năm trời, chưa bao giờ rời khỏi, chưa bao giờ gián đoạn; nói cách khác, nó sờ sờ ngay trước mắt mà chúng ta lại không nhìn ra, đây gọi là mê hoặc, đây gọi là điên đảo. Chúng ta không thể không thừa nhận mình đang mê hoặc.

Tại sao chư Phật Bồ-tát lại nhìn thấu được rõ ràng tường tận đến thế? Vì các Ngài nhìn thấu suốt rồi, nên các Ngài mới không có vọng tưởng, mới không có chấp trước, các Ngài mới có thể thật sự buông xả triệt để. Buông xả được sạch sành sanh như vậy, nên đời sống biểu lộ ra mới thật sự đạt được đại tự tại! Cái đại tự tại này chính là hạnh phúc mỹ mãn chân thật, không có mây may khiếm khuyết.

Chúng ta muốn học là học những thứ này, làm thế nào để đời sống hiện tiền của chúng ta cũng trôi qua giống hệt như Phật Bồ-tát vậy. Quý vị học Phật như thế mới gọi là thật sự học được rồi, quý vị không có luống qua, thật sự đã học được, thật sự đạt được thọ dụng rồi.